దివాణంలో దొంగలు

వసుంధర

"బెటర్ లేట్ దాన్ నెవ్వర్ అన్నాడో గొప్పవాడు. అందుచేత మనం పెళ్ళయిన మూడేళ్ళకు ఇప్పుడు హనీ మూన్ కు వెళ్ళటంలో తప్పులేదు. ఇంకా పిల్లలు లేక పోవటం మన అదృష్టం" అన్నాడు డిటెక్టివ్ వెంకన్న.

"హనీమూన్ అనకండి. తీర్థయాత్రలు అనండి. అప్పుడు మనకు త్వరగా పిల్లలయినా కలుగుతారు" అంది పద్మావతీదేవి నిట్టూరుస్తూ.

"దేవీ! నువ్వలా నిట్టూరిస్తే నాకు అవమానంగా వుంటుంది. ఈ హనీమూన్ ప్రోగ్రామ్ కోసమే మన పిల్లల కార్యక్రమం వాయిదా పడుతోంది. హనీమూన్ అంటే తీర్థయాత్ర అనే అర్థం. ఈ తీర్థయాత్ర దేవుడి కోసం కాదు. దేవుడితోటే జరుగుతుంది. దేవుడంటే నీ పతిదేవుడన్న మాట!" అన్నాడు వెంకన్న.

"అయితే మన ప్రయాణం యెప్పుడు?" అంది పద్మావతీదేవి.

"ఎప్పుడేమిటి? అప్పుడే టికెట్స్ బుక్ చేయటం కూడా అయిపోయింది. ఈనాటికి సరిగ్గా నాలుగో రోజు మనం నలుగురం బయల్దేరబోతున్నాం!" అన్నాడు వెంకన్న.

"నలుగు రెవరు?" అంది పద్మావతీదేవి కంగారుగా.

"నువ్వూ నేనూ నా అసిస్టెంటూ—" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఆ సీతమ్మా, రాజమ్మానా—మధ్యలో వాళ్ళెందుకూ పానకంలో పుడకల్లాగా?"

"వాళ్ళు పానకంలో పుడకలు కారు దేవీ! ఎప్పుడైనా పానకంలో పుడకలు వస్తే ఏరి పారేయడానికే వాళ్ళను కూడా తీసుకు వస్తున్నాను—మరి నేను చాలా గొప్ప పేరున్న డిటెక్టివ్‌ను కదా! నా ఉనికి తెలిసిందంటే చాలు వందలాది కేసులు తగులుకుంటాయి. హనీమూన్‌లో అవన్నీ ఎక్కడ భరించగలను? అన్నీ వాళ్ళకు తోసేసి నేను నీతో గడుపుతాను. అర్థమైందా?" అనడిగాడు వెంకన్న.

పద్మావతీదేవి కళ్ళు చిట్లించి భర్తవంక అదోలా చూసి "నేను లేకపోయినా వుండగలరు కానీ మీరు వాళ్ళులేకపోతే వుండలేరు. దారిలో మీ ప్రవర్తన హద్దు మీరిందంటే నేను సహించను" అంది.

"నీ సంగతి నాకు తెలియదా దేవీ! నేనంటే నీకున్నవన్నీ అపార్థాలనే విషయం రుజువు చేయడానికి కూడా ఈ హనీమూన్ ట్రిప్ ఉపయోగపడుతుంది" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఇంతకీ హనీమూన్ ట్రిప్ యెక్కడికి?" అంది పద్మావతీదేవి.

"రాజమండ్రి!" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఏడిసినట్లుంది. ఈమాత్రం ప్రయాణానికి హనీమూన్ అన్న పేరు పెట్టటం కూడా ఎందుకు?"

"నువ్వు వద్దంటే ఇంకో పేరు పెడదాం. ట్రిప్ మాత్రం వద్దనకు" అన్నాడు వెంకన్న.

పద్మావతీదేవి అస్పష్టంగా ఏమో గొణుక్కుంది.

2

పద్మావతీదేవి కిటికీకి పక్కగా కూర్చుంది. వెంకన్న ఆమెకు పక్కగా కూర్చున్నాడు. వాళ్ళకు ఎదురుసీట్లలో సీతమ్మ, రాజమ్మ కూర్చుని వున్నారు.

పద్మావతీదేవి పరుగుడుతున్న రైల్లోంచి—పరుగెడుతున్నట్లు కనబడుతున్న జడపదార్థాల్ని చూసి ఆనందిస్తోంది. సీతమ్మ, రాజమ్మలకీ ప్రపంచం గుర్తున్నట్లులేదు. వాళ్ళిద్దరూ ఏవో కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు.

వెంకన్న పక్కనే కూర్చున్న ఓ యువకుడు వాళ్ళిద్దర్నీ చూస్తూ మధ్యమధ్య తన చేతిలోని పుస్తకం వంక చూస్తున్నాడు. వెంకన్న ఆ పుస్తకం వంక చూశాడు. అది అపన.

"ఓసారి ఆ పుస్తకం ఇలా యిస్తారా?" అనడిగాడు వెంకన్న.

"ఇవ్వను. నేను చదువుతున్నాను" అన్నాడు ఆ యువకుడు. పుస్తకం తన దగ్గరున్నంతసేపూ అది చదువుతున్న వంకతో ఆడపిల్లల్ని చూడవచ్చునని అతడి ఆశ.

"నువ్వు చదువుతున్నట్లు లేదే?" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఎందుకు చదవడంలేదు? నిక్షేపంలా చదువుతున్నాను" అన్నాడా యువకుడు.

వెంకన్నకింక తనను తాను పరిచయం చేసుకోవాలని

పించి—"నువ్వు అసలు రెగ్యులర్‌గా చదువుతావా?" అనడిగాడు.

"అసలు పుట్టినప్పట్నించీ ఇంతవరకూ ఒక్క పుస్తకం కూడా వదల్లేదు."

"అయితే నీకు డిటెక్టివ్ వెంకన్న తెలుసా?" అనడిగాడు వెంకన్న.

"వెంకన్నా—వాడెవరు?" అన్నాడు చిరాగ్గా ఆ యువకుడు.

వెంకన్న గతుక్కుమని—"వెంకన్న తెలియదా? ఓ గొప్ప డిటెక్టివ్!" అన్నాడు.

"నేనుండగా ఇంకెవడో గొప్ప డిటెక్టివ్ ఎలాగు ఔతాడు?" అన్నాడు ఆ యువకుడు.

"నువ్వు డిటెక్టివువా?" అన్నాడు వెంకన్న ఆశ్చర్యంగా.

"అవును. నా పేరు మార్తాండశాస్త్రి. తెలుగుదేశమంతా నా పేరు మార్మోగిపోతోంది" అన్నాడు ఆ యువకుడు.

అతడి దగ్గర తనగురించి చెప్పుకుని లాభంలేదని-"మీ గురించి నేనెప్పుడూ వినలేదు. మీరు పరిశోధించిన కేసులేమైనా వుంటే వివరాలు చెబుతారా?" అనడిగాడు.

"ఇంతవరకూ ఒక్క కేసుకూడా పరిశోధించలేదు. మొదటి కేసు పనిమీదనే ఇప్పుడు వెడుతున్నాను."

వెంకన్న నవ్వి—"ఒక్క కేసుకూడా పరిశోధించకుండా నీ పేరు తెలుగుదేశమంతా యెలా మార్మోగిపోతోంది?" అనడిగాడు.

"నాదంతా ముందుచూపు. నేను భవిష్యత్తులోకి చూసి మాట్లాడుతాను. ఇప్పుడు నేను చేపట్టిన కేసు రాజ

మండ్రీలో—ఒక జమీందారుకు సంబంధించినది—"
అన్నాడు మార్తాండశాస్త్రి.
"జమీందారుగారంటే - సుబ్బారాయుడుగారుగానీ కారుగదా" అన్నాడు వెంకన్న.
"అవును. సుబ్బారాయుడుగారే—నీకెలా తెలుసు?" అనడిగాడు మార్తాండశాస్త్రి ఆశ్చర్యంగా.
"నేనూ రాజమండ్రీయే వెడుతున్నాను. నా బస ఆ జమీందారు గారింట్లోనే" అన్నాడు వెంకన్న.
"జమీందారు సుబ్బారాయుడింటికి వెడుతున్నావా? ఎందుకు?" అన్నాడు మార్తాండశాస్త్రి.
"హనీమూన్!" అన్నాడు వెంకన్న.
మార్తాండశాస్త్రి చేయిజాపి — "విష్యూ బెస్టాఫ్ లక్!" అన్నాడు. వెంకన్న తనూ చేయిజాపాడు.
"ఇంతకూ జమీందారుగారికి డిటెక్టివులతో పనేమిటి" అన్నాడు వెంకన్న.
"అది రహస్యం. ఎవరికీ చెప్పకూడదు...." అన్నాడు మార్తాండశాస్త్రి.
ఈ సంభాషణ వింటున్న పద్మావతి ఉలిక్కిపడి భర్త కాలిమీద గిల్లింది. అది ఆమె పిలుపుగా గ్రహించి వెంకన్న ఆమెవైపు తిరిగాడు.
"మనం దిగే జమీందారు ఇంట్లోకే ఓ డిటెక్టివ్ వస్తున్నాడు. అంటే ఇదేదో నేర పరిశోధనకు సంబంధించిన విశేషమే! మీరు హనీమూన్ అన్నది అబద్ధం. ఆ డిటెక్టివులాగే మీరూ వెడుతున్నారు. అవునా?" అంటూ పద్మావతి భర్త చెవిలో కాస్త కోపంగా గొణిగింది.
వెంకన్న జవాబేం చెప్పకుండా కాస్త ఇబ్బందిగా మార్తాండశాస్త్రి వంక చూశాడు.

"ఏమిటి?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"రహస్యం. చెప్పకూడదు" అన్నాడు వెంకన్న.

3

"జమీందారు గారూళ్ళో లేరు. మీకు మర్యాదలకు లోటు రావడానికి వీల్లేదని మరీ మరీ చెప్పి వెళ్ళారు" అన్నాడు దివాను రామన్న పంతులు.

వెంకన్నకు జమీందారుగారి దివాణంలో ఓ మంచి గది అన్ని సదుపాయాలూ వున్నది ఇవ్వబడింది. ఆ గది నానుకునే వున్న గదిలో సీతమ్మ, రాజమ్మల బస. రెండు గదులనూ కలుపుతూ ఒక తలుపుంది. ఆ తలుపును మూయడానికి వెంకన్న గదిలోంచే వీలవుతుంది.

"చూశారుగదా—మీరు అల్లరి చిల్లర వ్యవహారాలు చేయకండి. నే నెప్పుడు కావాలంటే అప్పుడు మీ గదిలోకి రాగలను" అంటూ వెంకన్న హెచ్చరించాడు తన అసిస్టెంట్సును.

"డిటెక్టివ్ వెంకన్నగారి అసిస్టెంట్లు అల్లరి చిల్లర పనులు చేస్తే అది మీకే అవమానం" అంది సీతమ్మ.

"డిటెక్టివూ, అసిస్టెంటూ అన్న మాట మరిచిపోండి. మన మిక్కడికి జాలిగా గడపడానికి వచ్చాం. మీరు నా అసిస్టెంట్సు కాదు, మరదళ్ళు" అన్నాడు వెంకన్న.

వాళ్ళు గదిలోంచి వెళ్ళిపోగానే పద్మావతీదేవి విసుగును ప్రదర్శించి "మీ అసిస్టెంట్సును మీరు చెల్లెళ్ళుగా భావించలేరా?" అనడిగింది.

"డిటెక్టివ్ వెంకన్న నిజం చెప్పే మనిషి. అతని పెదవులపై ఒక మాట, మనసులో ఒకమాట వుండదు. ఎప్పుడయినా నా మనసు చలిస్తే కనీసం దానికి సమాధాన మిచ్చుకోవాల్సిన అవసరముండదు. అందుకే ఈ

వరస. అయితే నువ్వు నా చుట్టూ గీసిన గీత వుండనే ఉంది. సీత గీత దాటింది కానీ నేను ఆ గీత దాటలేదు. అందువల్ల ఈ వరస నిన్ను బాధించదు. ఎంతసేపూ ఈ అనుమానాలు పెట్టుకోకు. హాయిగా కబుర్లు చెప్పు" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఏం కబుర్లు చెప్పను?" అంది పద్మావతీదేవి.

"మన తొలి రాత్రుల గురించి మాట్లాడు...." అన్నాడు వెంకన్న.

"తప్పకుండా మాట్లాడతాను. కానీ అంతకు ముందు మీరు నా ప్రశ్నకు బదులివ్వాలి!" అంది పద్మావతీదేవి.

"నా సర్వస్వం నీకు అర్పించుకున్నాను. నీకామాత్రం బదులివ్వలేనా?" అన్నాడు వెంకన్న.

"అయితే నా కళ్ళల్లోకి చూసి నిజం చెప్పండి. మనమీ జమీందారుగారింటికి ఎందుకొచ్చాం?" అంది పద్మావతి.

"ఈ ప్రశ్నకు తప్పక బదులిస్తాను. అందుకు కాస్త వ్యవధి కావాలి!" అన్నాడు వెంకన్న.

"నేను వ్యవధి యివ్వను...." అంది పద్మావతీదేవి.

"అయితే నేను బదులు ఇవ్వలేను...." అన్నాడు వెంకన్న.

పద్మావతీదేవి అలిగింది. వెంకన్న బ్రతిమాలాడు. ఆమె లొంగలేదు. తన మంచాన్ని కాస్త దూరంగా జరుపుకుని పడుకుందామె.

4

ఒక రాత్రివేళ వెంకన్న లేచి టైము చూసుకున్నాడు టైము పన్నెండు దాటింది. అతను పద్మావతిని సమీపించాడు. ఆమె నిద్రపోతున్నట్లు గ్రహించాడు. అయినా

నమ్మకం కోసమో ఏమో-క్లోరోఫాంలో తడిపిన గుడ్డ ఆమెకు వాసన చూపి స్పృహ కూడా తప్పించి తలుపు తీసుకుని పక్క గదిలోకి వెళ్ళాడు.

అతను వెళ్ళేసరికి సీతమ్మ, రాజమ్మ చెరో మంచం మీదా వళ్ళు తెలియని నిద్రలో వున్నారు. వెంకన్న రాజమ్మను తట్టి లేపాడు. రాజమ్మ ఫులిక్కిపడి లేచి "మీరా?" అంది.

"నిద్ర పోతున్నా వేమిటి? టయిము పన్నెండు దాటింది" అన్నాడు వెంకన్న.

రాజమ్మ కింకా నిద్రమత్తు వదల్లేదు. మత్తుగా ఆవ లించి-"రాత్రి పన్నెండింటికి నిద్రపోకుండా మెలకువగా వుంటారా?" అంది. వాక్యం పూర్తి చేసేసరికి ఆమెకు మెలకువ వచ్చి "సారీ బాస్!" అని లేచి నిలబడింది.

రాజమ్మ వెంటనే బాత్రూమ్‌కు వెళ్ళి బట్టలు మార్చు కుంది. తర్వాత వెంకన్న, ఆమె కలిసి జమీందారు తోట లోకి విహారానికి వెళ్ళారు.

దివాణానాన్నానుకుని వున్న ఆ తోట చాలా పెద్దది. వెంకన్న, రాజమ్మ వుత్సాహంగా ఆ తోటంతా విహ రించారు. వారి వుత్సాహం చూస్తుంటే వాళ్ళిద్దరికీ అది రాత్రి అన్పిస్తున్నట్లు లేదు.

అలా ఇద్దరూ తిరుగుతూండగా వెంకన్నకు ఓ చెట్టు చాటున ఓ మనిషి నిలబడ్డట్టు అనిపించింది. అతను చటు క్కున ఒక్క అంగలో వెళ్ళి ఆ మనిషిని పట్టుకున్నాడు. ఆ మనిషి గుంజుకున్నాడు కానీ వెంకన్న పట్టునుంచి తప్పించుకోలేకపోయాడు. వెంకన్న అతణ్ని కాస్త వెలుగులోకి లాగి "నువ్వా — మార్తాండశాస్త్రీ?" అన్నాడు.

మార్తాండశాస్త్రి అతడ్ని గుర్తుపట్టి—"ఈ సమయంలో నువ్విక్కడేం చేస్తున్నావు?" అన్నాడు.

"అదే నేనూ నిన్నడగాలనుకుంటున్నాను" అన్నాడు వెంకన్న.

"నేను డిటెక్టివును. మరి నువ్వు?"

"నేను ప్రేమికుడ్ని!" అన్నాడు వెంకన్న.

అప్పుడు మార్తాండశాస్త్రి రాజమ్మను చూసి "ఈమె ఎవరు? నీ భార్యలా లేదే?" అన్నాడు. ఆమె ఎవరో మార్తాండశాస్త్రి గుర్తుపట్టాడు. రైలు ప్రయాణంలో సీతమ్మ, రాజమ్మల రూపాలు అతని హృదయంలో ముద్ర వేసుకుపోయాయి.

"ఈమె నా మరదలు. మా ఇద్దరివీ ఒకేరకం అభిరుచులు. మేము మనసు విప్పి ఒకరితో ఒకరు మాట్లాడుకోవాలంటే ఇలాంటి స్థలమూ, సమయమూ కావాలి మాకు. మమ్మల్నిలా చూసినట్లు ఎవరికీ చెప్పకు. నీ డిటెక్షన్ జోలికి నేను రాను...."

మార్తాండశాస్త్రి అదోలా వెంకన్న వంక చూసి—"నీతి తప్పి చరించేవాళ్ళను నేను క్షమించను...." అన్నాడు.

"నేను నీతి తప్పినట్లు రుజువయితే అప్పుడు శిక్షించుదువుగాని. మేము కోరే అనుభవం వేరు. పారలౌకికమైనది. అది నీ కర్థంకాదు" అన్నాడు వెంకన్న.

ఏమనుకున్నాడో మార్తాండశాస్త్రి వెళ్ళిపోయాడు.

అతను వెళ్ళిపోగానే వెంకన్నగానీ, రాజమ్మగానీ ఆ విషయమే మాట్లాడలేదు. వాళ్ళు చుట్టూ వున్న చెట్ల గురించీ, నేలమీది పచ్చిక గురించీ, ఆకాశంలో చుక్కల గురించీ ఏమేమో మాట్లాడుకుని ఆనందించారు. అలసట

అన్నది లేకుండా వనవిహారం చేశారు. తెల తెలవారుతున్న దనగా ఇద్దరూ తమ తమ గదులలోకి పోయి పడుకు న్నారు. రెండు గదులకూ మధ్య తలుపు గడియ వేయటం మాత్రం వెంకన్న మరిచిపోలేదు.

5

"ఇంకా ఎంత సేపండీ మొద్దునిద్దర.... లేవండి!" అంది పద్మావతీదేవి. అప్పటికామె లేచి స్నానంచేసి బట్టలు మార్చుకోవడం కూడా అయింది.

"నువ్వు నన్ను కరుణించలేదు. రాత్రి తెల్లవార్లూ నిద్రలేదు. నన్ను మరికాసేపు పడుకోనివ్వు" అన్నాడు వెంకన్న.

"రాత్రి దెబ్బలాడ్డానికీ—పగలు పడుకోడానికీ— ఇదేనా హనీమూన్ అంటే?" అంది పద్మావతి.

వెంకన్న చటుక్కున లేచి కూర్చున్నాడు. చకచకా కాలకృత్యాలు తీర్చుకున్నాడు.

టైము తొమ్మిదయ్యేసరికి దివాను రామన్నపంతులు వచ్చాడు. "టిఫిను గదికి పంపించమంటూరా?" అన్నది ఆయన ప్రశ్న.

"మాకీ మర్యాద లేమిటండీ?" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఏడు గంటలకోసారీ, ఎనిమిది గంటలకోసారీ మనిషి వచ్చి వెళ్ళాడు. మీరు లేవలేదని చూసి...." అని పద్మావతీదేవి భర్తవంక నిష్టూరంగా చూసి ఇంకా ఏదో అనబోతూండగా—

"ప్రయాణం బడలిక కదమ్మా-వారినేమీ అనకండి" అన్నాడు రామన్న పంతులు నవ్వుతూ.

"చూశావా, నువ్వు నన్నేదో అనబోతున్నావని

వారికూ డా తెలిసిపోయింది" అన్నాడు వెంకన్న.

టిఫిన్లయ్యాక జమీందారుగారి కారులో వెంకన్న, పద్మావతీదేవి ఊరు చూడ్డానికి వెళ్లారు. చిత్రాంగి మేడ, సారంగధరుడి మెట్ట, కోటిలింగాల రేవు, పేపరు మిల్లు, విక్రమ మహలు, వగయిరాలన్నీ చూసేక గోదావరి ఒడ్డునే పయానించి మార్కండేయ గుడి, పుష్కరాల రేవు చూశారు. అందరూ చెప్పుకొనే గౌతమీ జీవ కారుణ్య సంఘం భవనాన్ని మొదటిసారిగా చూసింది పద్మావతి. కోట గుమ్మంవద్ద కొత్తగా వచ్చిన గంగ ప్రవహించే శివుడి విగ్రహం, ప్రకాశం విగ్రహం చూసింది.

పద్మావతికి రాజమండ్రి కొంత తెలుసు. ఆమె బంధువులు ఇన్నీసు పేటలో వుండేవారు. సినిమాహాళ్ళు, లాంచీల రేవు, మెయిన్ రోడ్డు బాగా తెలుసు ఆమెకు. రాజమండ్రి అంటే అంతేననుకున్నదామె.

"ఊళ్ళను మన వూరనుకుని చూడకూడదు. గైడ్సు చెప్పే కథల్లోంచీ, కెమేరా ఫ్రేముల్లోంచీ, కారు కిటికీల్లోంచీ జూడాలి. అప్పుడే వాటి అందాలు రెట్టింపవుతాయి" అన్నాడు వెంకన్న.

కార్లో ధవళేశ్వరం వెళ్ళి పాత ఆనకట్ట, కొత్తగా కడుతున్న బ్యారేజీ చూశారు. ఇవన్నీ చూసి ఇంటికి వెళ్ళేసరికి ఒంటి గంటయింది.

ఇంటికి వెళ్ళేసరికి అక్కడ సీతమ్మ ఒక్కర్తే వుంది.

"నన్నొక్కత్తెనూ వదిలేసి మీరంతా వెళ్ళిపోయారు. నాకు చాలా బోరు కొడుతోంది" అంది సీతమ్మ.

"రాజమ్మ ఏమయింది?" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఎవరో మార్తాండశాస్త్రి—మనకు రైల్లో తగిలాడూ

అతనొచ్చి కంపెనీ అడిగాడు. తను రానంది. రహస్యం చెప్పేస్తానని బెదిరించాడు. వెళ్ళిపోయింది. నాకేం అర్థం కాలేదు" అంది సీతమ్మ.

"అతను డిటెక్టివ్! రాజమ్మ చేసిన ఏదో తప్పు అతనికి తెలిసి వుంటుంది. అందుకే ఆమెను బెదిరించాడు. ఇదే నీకూ గుణపాఠం. ఎప్పుడూ తప్పులు చెయ్యకు. లేకపోతే డిటెక్టివ్‌లకు కంపెనీ ఇవ్వాల్సి వుంటుంది" అన్నాడు వెంకన్న.

"మీకు కంపెనీ ఇవ్వడానికి నాకేం అభ్యంతరం లేదు" అంది సీతమ్మ.

పద్మాదేవి ఆమె వంక గుడ్లురిమి చూసింది. ఈలోగా అందరికీ భోజనాలకు పిలుపు వచ్చింది.

ఆ రాత్రి భార్యాభర్తలు దెబ్బలాడుకోలేదు. ఇద్దరూ సరదాగా గడిపారు. తిరిగి తిరిగి అలసివున్న మీదట టైము తొమ్మిది దాటేసరికల్లా పద్మావతి నిద్రకు పడింది. వెంకన్న మాత్రం పన్నెండువరకూ పడుకుని లేచిపోయాడు. పద్మావతీదేవికి స్పృహ తప్పించి పక్కగదిలోకి వెళ్లాడు. అక్కడ ఈ రోజు సీతమ్మ మాత్రం వుంది.

వెంకన్న ఆమెను లేపి "అలా కాసేపు వెళ్ళి తోటలో తిరిగొద్దాం" అన్నాడు.

సీతమ్మ త్వరగానే సిద్ధపడింది. ఇద్దరూ తోటలోకి వెళ్లారు. కాసేపు అలా తిరిగేసరికి వారికి ఓ జంట ఎదురైంది. వాళ్ళు మార్తాండశాస్త్రి, రాజమ్మ.

మార్తాండశాస్త్రి తీవ్రంగా వెంకన్న వంక చూసి— "నిన్న ఆ మరదలితో తిరిగావు. అందుకు కారణం ఇద్దరి అభిరుచులూ ఒకటి కావడమని అన్నావు. ఈ వేళ

ఈ మరదళ్ళనుకుని బయల్దేరావు. కట్టుకున్న దానికి అన్యాయం చేయడానికి నీకు బుద్ధి లేకపోతే పెళ్ళాడాల్సిన ఆడపిల్లలు—వీళ్ళబుద్ధేమయింది?" అన్నాడు.

"నా మరదళ్ళు. నా యిష్టం...." అన్నాడు వెంకన్న.

"సరే—ఈ ముక్కే రేపు నీ భార్య దగ్గర అందువుగాని" అన్నాడు మార్తాండశాస్త్రి.

"చూడు నాయనా! నువ్వు నామీద డిటెక్షన్ చేయడానికే ఇక్కడ తిరుగుతున్నావా?" అన్నాడు వెంకన్న.

"లేదు. నువ్వే నా పనికి అడ్డు తగులుతున్నావు" అన్నాడు శాస్త్రి.

"చూడు బాబూ! నీ పనేమిటో నాకు చెబితే అది నేనే చేసిపెడతాను. దయచేసి మా ఆనందానికి అడ్డురాకు. మా వ్యవహారాల్లో జోక్యం చేసుకోకు" అన్నాడు వెంకన్న.

రాజమ్మ చటుక్కున వెంకన్న పక్కకు వచ్చి "ఇతను చాలా బోర్ బావా! రోజంతా నాకు శీలం పవిత్రత గురించి ఉపన్యాసం దంచాడు. కుర్రాడు కదా అని సరదాపడితే ఒక్క మంచి కబురయినా చెప్పలేదు" అంది.

"ఇదే ఆఖరి వార్నింగ్! మీరు వనవిహారానికి రోజుతో స్వస్తి చెప్పాలి. లేకపోతే విషయం పద్మావతీదేవికి చెప్పాల్సి వుంటుంది" అన్నాడు మార్తాండశాస్త్రి.

"నా భార్య పేరు కూడా తెలుసుకున్నావా?" అన్నాడు వెంకన్న ఆశ్చర్యంగా.

"పరిశోధన నా వృత్తి" అంటూ గర్వంగా మీసం మెలేశాడు శాస్త్రి.

రాజమ్మ, సీతమ్మ వెంకన్న తిరుగుముఖం పట్టాక— "ఈ మార్తాండశాస్త్రి ఎవరో తెలియటంలేదు" అంది సీతమ్మ.

"అతనెవరయినా మనల్ని వనవిహారం చేయనిచ్చేలా లేడు! ఇందుకేదయినా ఉపాయం చూడాలి" అన్నాడు వెంకన్న.

6

"వీరు జమీందారుగారి బావమరిది. పేరు సూరపరాజు. మీ గురించి తెలుసుకోవాలనుకుంటున్నారు." అన్నాడు రామన్నపంతులు.

వెంకన్న సూరపరాజువంక పరీక్షగా జూశాడు. మనిషికి యాభై ఏళ్ళుండవచ్చు. బుర్రమీసాలు. కళ్ళలో ఎరుపు జీర వుంది. చూపులు ప్రసన్నంగా లేవు.

"నా పేరు వెంకన్న. ఆమె నా భార్య పద్మావతీదేవి. వీళ్ళు నాకు మరదళ్ళు సీతమ్మ, రాజమ్మ" అన్నాడు వెంకన్న.

"రాజమండ్రీ దేనికి వచ్చారు?" అన్నాడు సూరపరాజు.

"ఊరు చూడ్డానికి ..."

సూరపరాజు డబ్బాలో రాళ్ళు పోసి కుదిపినట్లు నవ్వి "ఇంకా ఎన్ని రోజులుంటారు?" అనడిగాడు.

"జమీందారుగారు వచ్చేదాకా...." అన్నాడు వెంకన్న.

"జమీందారుగారు వెంటనే రాకపోతే...."అన్నాడు సూరపరాజు.

"ఆయన వచ్చేదాకా మేము ఇక్కడే వుంటాం" అన్నాడు వెంకన్న.

మళ్ళీ సూరపరాజు నవ్వాడు. ఈసారి ఆ నవ్వు ట్రాక్టరు కంకరరోడ్డుమీద నడుస్తున్నట్లుంది "ఆయన ఏడాదిదాకా రాడుట. ఇప్పుడే వుత్తరం వచ్చింది" అన్నాడు.

"జమీందారుగారెంత ధర్మాత్ములు? ఏడాదిపాటు మాకిక్కడ ఆతిథ్యం ఇవ్వాలనుకోవడం ఈ రోజుల్లో చాలా పెద్ద విశేషం కదండీ—ఏమంటారు?" అన్నాడు వెంకన్న.

ఈసారి సూరపరాజు పకపకా నవ్వలేదు. "సరదా కన్నాను. ఏ ఉత్తరమూ రాలేదు. జోకులేయటం నాకు సరదా" అన్నాడు.

వెంకన్న యెన్నడూ లేనిది కొత్తరకంగా రాళ్ళు గల గలలాడించినట్లు నవ్వి—"జోకులేసే వాళ్ళచేత నిజాలు చెప్పించడం నాకు హాబీ. మీరూ నాలుగురోజు లిక్కడుండండి. మనిద్దరికీ మంచి కాలక్షేపం...." అన్నాడు.

సూరపరాజు ముఖం ముడుచుకుని అక్కణ్నించి లేచి వెళ్ళిపోయాడు.

7

ఆ రాత్రి పన్నెండు గంటలకు వెంకన్న భార్యను లేపాడు.

"ఏమిటండీ" అంది పద్మావతీదేవి చిరాగ్గా.

"సరదాగా వనవిహారం చేద్దాం—" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఈ రాత్రివేళ మీకేమైనా మతిపోయిందా?" అంది పద్మావతి.

"మనం హానీమూన్ కెందుకొచ్చాం? ఇలా ఎంజాయ్ చేయడానికే!" అంటూ ఉత్సాహపరిచాడు వెంకన్న.

చివరకు ఆమె సిద్ధపడింది. ఇద్దరూ వనవిహారానికి బయల్దేరారు. కాసేపటికి మార్తాండశాస్త్రి వాళ్ళకి యెదురు పడ్డాడు.

"ఇతన్నెక్కడో చూసినట్లుందండీ!" అంది పద్మావతీ దేవి.

"నువ్వు నన్ను రైల్లో చూశావు. కానీ నేను నీ భర్తను రోజూ ఈ తోటలో చూస్తూనే వున్నాను" అన్నాడు మార్తాండశాస్త్రి. అతను కోపంగా వెంకన్న వంక చూశాడు.

వెంకన్న నవ్వి—"ఇంకానయం రోజుకొకరు చొప్పున ఇక్కడ నా మరదళ్ళతో తిరుగుతూండగా చూశానన్నావు కాదు" అన్నాడు.

"అదే అంటాను" అన్నాడు మార్తాండశాస్త్రి.

"ఇతనితో మనకేమిటి దేవీ! ఒకసారి ముఖం చూడగానే వాళ్ళు చెప్పబోయే అబద్ధాలు కూడా చెప్పగలను నేను. అదే నన్ను కాపాడింది. లేకపోతే నా భార్యే నన్ను అనుమానించేది" అన్నాడు వెంకన్న.

"పద్మావతీదేవీ! నీ భర్త మోసగాడు. ఒకరోజు సీతమ్మతోటీ, ఒకరోజు రాజమ్మతోటీ నీ భర్త ఈ తోటలో తిరగడం నేను కళ్ళారా చూశాను" అన్నాడు శాస్త్రి.

"ఇతను మన రాజమ్మమీద కన్నేశాడు. ఇతడి సంగతి తేల్చుకోవాలని రాజమ్మ ఇతడితో వెళ్ళింది. తనకు లొంగకపోతే మనమీద అభాండం వేస్తానని బెదిరించాడుట. ఆమె లొంగలేదుట. మా పద్మావతీదేవి అలాంటి అభాండాలను నమ్మదని నవ్విందట. ఇతనిప్పుడు తన కసి తీర్చుకుంటున్నాడు" అన్నాడు వెంకన్న.

పద్మావతీ అదోలా మార్తాండశాస్త్రి వంక చూసి—
"మనం పోదాం-పదండి!" అంది.

"అయితే వన విహారం మానవా?" అన్నాడు మార్తాండశాస్త్రి.

జవాబుకూడా ఇవ్వకుండా ఆ దంపతులు అక్కణ్ణించి కదిలారు. వెంకన్న ఆమెనా విషయంనుంచి మరిపించడానికి ఏవో ఇతర విశేషాలు చెప్పసాగాడు. అలా ఇద్దరూ కాసేపు తిరిగాక ఉన్నట్లుండి పద్మావతీదేవి కెవ్వుమని అరిచి—భర్తను బల్లిలా అంటుకుపోయింది. వెంకన్న ఆమె చూసిన దిక్కుగా చూశాడు.

అక్కడ పోతపోసిన కంచు విగ్రహంలా వున్న ఓ నల్లటి భయంకరాకారుడున్నాడు. అతడి ముఖంలోని పళ్ళు, చేతిలోని కత్తి—తళతళమని మెరుస్తున్నాయి.

"ఎవరది?" గద్దించాడు వెంకన్న.

ఆ వ్యక్తి నాలుగడుగులు ముందుకు వేసి — "నన్ను చూసి భయపడి పారిపోకుండా—యెవరది అని అడుగుతున్నావు. ప్రాణాలమీద ఆశలేదా?" అన్నాడు. అతడి కంఠం రూపం వున్నంత భయంకరంగా లేదు.

"నువ్వు నాతో మద్రాసు వస్తావా? సినిమాలో వేషం ఇప్పిస్తాను" అన్నాడు వెంకన్న.

"వేళాకోళంగా వుందా?" అన్నాడా భయంకరాకారుడు.

"నేను వేళాకోళాలాడను. నీలాంటివాడికోసమే మన చిత్రసీమ యెదురుచూస్తోంది. శ్రీదేవిని రేప్ చేసే సీన్లో యాక్ట్ చేసే అవకాశం ఇప్పిస్తాను. వస్తావా" అన్నాడు వెంకన్న.

భయంకరాకారుడు కత్తి మొలలో దోపుకుని—"ఎవ

ర్నువ్వు? సినిమా నిర్మాతవా?" అన్నాడు.

"నిర్మాతను కాను కానీ చాలామంది నిర్మాతలకు నా మాట వేదవాక్కు. ఇంతకీ నువ్వెవరు? ఈ తోటలో కత్తి పట్టుకుని తిరుగుతున్నావు!" అన్నాడు.

"నేను పేరెవరికీ చెప్పను. కత్తిమాత్రం మనుషుల ప్రాణాలు తీయడానికి వాడతాను. నీకు ప్రాణాలమీద ఆశ వుంటే మళ్ళీ నాకు ఈ తోటలో కనబడకు" అన్నాడా భయంకరాకారుడు.

"నేను తోటలో తిరిగితే నీకేం? అది నా యిష్టం."

"ఇది నీ తోటకాదు" అన్నాడు భయంకారాకారుడు.

"నా తోట కాదు కానీ ఇది నీ తోటకూడా కాదు. ఇది జమీందారుగారి తోట. నేనాయన అతిధిని—" అన్నాడు వెంకన్న.

"తోట నాదైనా కాకపోయినా నేనున్నచోట కింకొకళ్ళు రావడం ఇష్టముండదు నాకు. నాలుగురోజుల దాకా నాకిక్కడ రాత్రిళ్ళు పని వుంటుంది. అంతవరకూ ఇక్కడకొచ్చి ప్రమాదాన్ని కొనితెచ్చుకోకు."

"ఏమిటి నీ పని?"

"అది నీకు చెప్పేదికాదు" అన్నాడు భయంకరాకారుడు.

"మనం పోదాం పదండి!" అంది పద్మావతీదేవి.

వెంకన్న వెనక్కు తిరిగాడు. కొంతదూరం నడిచాక- "భయపడ్డావా?" అనడిగాడు భార్యను.

"లేదు. కానీ ఆ మనిషిని యెక్కువసేపు చూడ్డం ఇష్టం లేకపోయింది" అంది పద్మావతీదేవి.

"నువ్వా మనిషని బాగా చూశావు కదూ?" అనడిగాడు వెంకన్న.

"మానాను. ఏం?" అంది పద్మావతీదేవి ఆశ్చర్యంగా.

"అయితే గదికి వెళ్ళగానే వాడి బొమ్మ వెయ్యాలి నువ్వు" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఎందుకు?" అంది పద్మావతీదేవి ఆశ్చర్యంగా.

"అలాంటి భయంకర రూపం అరుదు. ఏ సినిమావాళ్ళకైనా చూపిస్తే మేకప్‌కైనా పనికొస్తుంది" అన్నాడు వెంకన్న ఆలోచిస్తూ.

భర్త ఉద్దేశ్యం అది కాదని పద్మావతీదేవికి తెలుసు.

8

టిఫిన్‌లయ్యాక సూరపరాజు వెంకన్నతో—"మీతో ఓ పది నిముషాలు మాట్లాడాలి. అలా బైటకు వస్తారా?" అనడిగాడు.

"వెతకబోయిన తీగె కాలికి తగలడమంటే ఇదే కాబోలు. నేనూ మీతో మాట్లాడాలనుకుంటున్నాను" అన్నాడు వెంకన్న గంభీరంగా.

ఇద్దరూ దొడ్డివైపు నడిచారు.

"మీరు నాతో ఏం మాట్లాడాలనుకుంటున్నారు?" అనడిగాడు సూరపరాజు.

"ముందు మీరు చెప్పదలచినది చెప్పండి!"

సూరపరాజు ఇబ్బందిగా నవ్వి — "మీరు రాత్రిళ్ళు పడుకోరా?" అనడిగాడు.

"పడుకుంటాను. కానీ రాజమండ్రి వచ్చింది పడుకుందుకు కాదు. రాత్రిళ్ళు మెలకువగా వుండి వనవిహారం చేయడానికే! అందుకే జమీందారుగారిల్లు ఎన్నుకున్నాను. ఆయన దయతో అంగీకరించారు" అన్నాడు వెంకన్న.

"కానీ మా తోట వనవిహారానికి అనుకూలమైనది కాదు. రాత్రిళ్ళు మేమే అందులోకి వెళ్ళం. మీరు అందు

లోకి వెడుతున్నారని తెలిసింది. మీకేదైనా అయితే జవాబుదారీ మాదికదా! అందుకని...." అని ఆగాడు సూరపరాజు.

వెంకన్న నవ్వి — "ఈ విషయమే నేనూ మీతో మాట్లాడాలనుకుంటున్నాను. మీ తోట ప్రమాదకరంగా పరిణమించడానికి ప్రత్యేకమైన కారణమంటూ ఏమైనా వున్నదా?" అనడిగాడు.

"జమీందారుగారి అలక్ష్యం—" అన్నాడు సూరపరాజు.

"జమీందారుగారి అలక్ష్యంకంటే మరికొందరి అమిత శ్రద్ధ అందుకు కారణమని నాకు తోస్తోంది" అన్నాడు వెంకన్న.

సూరపరాజు చురుగ్గా వెంకన్నవంక చూసి—"అమిత శ్రద్ధ యెవరిదంటారు, దేనికంటారు?" అనడిగాడు.

"నిన్నగాక మొన్న వచ్చినవాణ్ని. ఆ విషయం నాకేం తెలుస్తుంది?" అన్నాడు వెంకన్న.

"మీరు నిన్నగాక మొన్న ఇక్కడకు వచ్చారు. రేపు కాక ఎల్లుండి వెళ్ళిపోతారు. ఆ విషయం గుర్తుంచుకుని మరీ రాత్రిళ్ళు వనవిహారాలు చేయండి" అన్నాడు సూరపరాజు.

"నా వనవిహారంపట్ల మీకింత అమిత శ్రద్ధ ఎందుకు?" అన్నాడు వెంకన్న అమిత శ్రద్ధ అన్న పదాన్ని ఒత్తి పలుకుతూ.

"నేనింక మీతో మాట్లాడవలసినదేమీ లేదు—" అన్నాడు సూరపరాజు.

ఇద్దరూ మళ్ళీ లోపలకు వచ్చేశారు.

9

రాత్రి పన్నెండుగంటల సమయం.

వెంకన్న లేచి తలుపు తీసుకుని పక్కగదిలోకి వెళ్ళి సీతమ్మ, రాజమ్మలను లేపి—"పద్మావతి జాగ్రత్త!" అని చెప్పి బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

సీతమ్మ, రాజమ్మ ఇద్దరూ వెంకన్న గదిలోకి వచ్చి అక్కడున్న వెంకన్న మంచంమీద పడుకున్నారు. ఇద్దరికీ తొందరగానే మళ్ళీ నిద్ర వచ్చేసింది.

అలా యెంతసేపు పడుకున్నారో తెలియలేదు.

ఓ రాత్రివేళ యెవరో తలుపుతట్టిన శబ్దం వినిపించింది.

ముందు పద్మావతికే మెలకువ వచ్చింది. ఆమె కళ్ళు నులుముకుని లేచి పక్కలో వున్న సీతమ్మ, రాజమ్మలను చూసి ఆశ్చర్యపడింది. ఈలోగా వాళ్ళకూ మెలకువ వచ్చింది.

"ఆయనేరీ? గదిలోకి మీరెలా వచ్చారు?" అంది పద్మావతి.

"ఆయన వనవిహారానికి వెళ్ళారు. మేం మీకు సాయం పడుకున్నాం" అంది రాజమ్మ.

తలుపు మళ్ళీ చప్పుడయింది.

"వెంకన్నగారే అయుంటారు" అంటూ రాజమ్మ వెళ్ళి తలుపు తీసింది.

గడియ తీయడమేమిటి — తలుపు ఒక్క ఉదుటున తెరుచుకుంది. రాజమ్మ వెనక్కి వెల్లకితలా పడింది. ఆమె లేచేలోగా తలుపుకు మళ్ళీ గడియపడింది.

గదిలోకి ఇద్దరు వస్తాదులు అడుగుపెట్టారు. వాళ్ళిద్దరూ కూడా చిన్న నిక్కర్లు వేసుకుని వున్నారు. చొక్కాలేవు. నూనెరాసినట్లు కండలు నిగనిగా మెరుస్తున్నాయి.

పద్మావతి వాళ్ళెవరని అడుగుదామనుకుంది. కానీ గొంతు పెగలలేదు.

"గదిలో మగవాళ్ళెవరూ లేరా?" అన్నాడో వస్తాదు మీసం మెలివేస్తూ.

"లేరు. మొత్తం అయిదుగురం ఆడవాళ్ళం వున్నాం" అంది సీతమ్మ.

వస్తాదు కోపంగా చేతులు కదిపి కండలు కదిలించి— "ఎంత పొగరు నీకు?" అన్నాడు.

అప్పటికి రాజమ్మ లేచి నిలబడి-"పొగరు నాకూ_డా వుంది" అంది.

"మీ పొగరుతో మాకు పనిలేదు—" అన్నాడు వస్తాదు.

"మీరీ గదిలోకి యెందుకొచ్చారు?" అంది సీతమ్మ.

"ఆడాళ్ళున్న గదిలోకి మగాళ్ళు యెందుకొస్తారు?" అన్నాడు వస్తాదు వెకిలిగా నవ్వి.

పద్మావతి కెవ్వుమని అరిచింది.

"అరవకు. అరిస్తే పొడిచి చంపేస్తాను" అంటూ చేతిలో కత్తి తళుక్కుమనిపించాడు వస్తాదు.

"మేముండగా అది నీకు సాధ్యంకాదు" అంది రాజమ్మ.

"ఈ రాజమండ్రీలో మమ్మల్నెదిరించి నిలబడగల మగాదేలేదు...." అన్నాడు వస్తాదు గర్వంగా.

"మాది రాజమండ్రీ కాదు" అంది సీతమ్మ.

వస్తాదు ముఖం ఎర్రబడింది. అతడు కండలు పొంగించి సీతమ్మమీదకు వెళ్ళాడు.

పద్మావతి మళ్ళీ కెవ్వుమని అరిచింది.

10

"ఈ రోజు మళ్ళీ వచ్చావేం?" అన్నాడు మార్తాండ శాస్త్రి.

"రోజూ వస్తాను" అన్నాడు వెంకన్న.

"నా హెచ్చరిక విననందుకు అనుభవిస్తావు. అవును. ఈరోజు ఆడవాళ్ళను తీసుకురాలేదేం?"

"తోటలోకి వచ్చినపుడల్లా నీ ముఖం చూడాల్సొస్తోందని వాళ్ళెవ్వరూ రానంటున్నారు. దేవుడు నిన్ను శాస్త అందంగా పుట్టించినా బాగుండేది. నేనిలా ఒంటరిగా వనవిహారం చేయాల్సిన అవసరం తప్పేది!" అన్నాడు వెంకన్న.

"చాలా తెలివిగా మాట్లాడుతున్నావ్" అన్నాడు మార్తాండశాస్త్రి.

"నిజం చెప్పాను. అది తెలివైన లక్షణం అనుకుంటే నువ్వుకూడా నీకు తెలిసిన నిజాలేమైనా వుంటే నాకు చెప్పు. నేనూ నీ తెలివి తేటల్ని మెచ్చుకుంటాను...." అన్నాడు వెంకన్న.

"ఏ నిజాలు కావాలి నీకు?"

"నువ్వు రాత్రిళ్ళు తోటలో యెందుకు తిరుగుతున్నావు?" అన్నాడు వెంకన్న.

మార్తాండశాస్త్రి చిరాగ్గా చూసి—"నీతో నాకేంటిలే!" అని వెళ్ళిపోబోయాడు.

వెంకన్న చటుక్కున అతడి చేయిపుచ్చుకుని ఆపి— "నిన్ను వెళ్ళనివ్వను. నీ మూలంగా నా హనీమూన్ కార్యక్రమం దెబ్బతింది. ఈ తోటలో హాయిగా రాత్రిళ్ళు వనవిహారం చేయడానికి నువ్వే అడ్డుగా వున్నావు. అసలు సంగతీవేళ తేల్చేయాలి. చెప్పు. నీ వ్యవహారమేమిటో

చెప్పు" అన్నాడు.

మార్తాండశాస్త్రి విడిపించుకోవాలని ప్రయత్నించి విఫలుడయ్యాడు.

"నువ్వు....నువ్వు .... మామూలు మనిషివి కాదు. పోలీసుల మనిషివా?" అన్నా డతను కంగారుగా.

"నా సంగతి నీ కనవసరం. నీ సంగతి చెప్పు. నువ్విక్కడేం చేస్తున్నావ్?"

"చెయ్యి వదులు—చెబుతాను" అన్నాడు మార్తాండశాస్త్రి.

వెంకన్న అతడి చేయి వదిలాడు. వెంటనే మెరుపు వేగంతో మాయమయ్యారు మార్తాండశాస్త్రి.

వెంకన్న నిట్టూర్చి ముందడుగు వేశాడు. అతను తోటను శ్రద్ధగా పరిశీలిస్తూ చాలా సేపు తిరిగాడు. అలా కొంత సేపు తిరిగాక హఠాత్తుగా అతడి ముందుకు మార్తాండశాస్త్రి వచ్చాడు.

"నీ కోసమే వెదుకుతున్నాను. నేనడిగిందానికి జవాబు చెబుతావా?" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఆ విషయం తర్వాత. ముందోసారి చుట్టూ జాగ్రత్తగా చూడు" అన్నాడు మార్తాండశాస్త్రి.

వెంకన్న చుట్టూ చూశాడు. మొత్తం పన్నెండుగురుంటారు వాళ్ళు. ఒక్కొక్కడూ ఉక్కుపిడుగులా వున్నాడు. వాళ్ళలో తను క్రితందినం చూసిన భయంకరాకారుడు కూడా వున్నాడు. అందరి చేతుల్లోనూ తళతళ మెరిసే కత్తులున్నాయి. అంతా తనవంకే చూస్తున్నారు.

"వీళ్ళు నా మనుషులు. అదృష్టం బాగుంటే నేను చెప్పేది తర్వాత వినే అవకాశం కలుగుతుంది. ఇప్పుడు నేనడిగిన వాటికి నువ్వు చెప్పు. లేకపోతే పన్నెండుకత్తులు

ఒక్కసారి...." అని నవ్వాడు మార్తాండశాస్త్రి.

"మైడియర్ గ్రేట్ డిటెక్టివ్...." అని వెంకన్న చిరాగ్గా చూశాడు. "నేను మహా మొండివాణ్ని. కత్తులకు లొంగను" అంటూ వెంకన్న చొక్కా జేబులోంచి ఓ కళ్ళజోడు తీసి పెట్టుకున్నాడు.

"నిన్ను కత్తులతోనే కాదు. ఇంకా ఇంకా యెలా లొంగదీయాలో నాకు తెలుసు. నీ భార్యనూ, మరదళ్ళనూ చెరబట్టడానికి ఇద్దరు వస్తాదుల్ని పంపాను" అన్నాడు మార్తాండశాస్త్రి.

వెంకన్న కాస్త కలవరపడ్డాడు కానీ ముఖంలో బయట పడనివ్వలేదు "నాకూ, నా ఆడవాళ్ళకూ నువ్వు చేసిన గౌరవం ఈ జన్మలో మర్చిపోలేను" అన్నాడు.

"గౌరవమా?" అన్నాడు మార్తాండశాస్త్రి ఆశ్చర్యంగా.

"ముగ్గురాడవాళ్ళను చెరబట్టడానికి ఇద్దరు వస్తాదులు. ఒక్క మగాణ్ని పట్టడానికి—మొత్తం పదముగ్గురు మనుషులు....అన్నట్లు చెప్పటం మరిచేను—పదమూడు నా లక్కీ నెంబర్!" అన్నాడు వెంకన్న.

"నో 'జోక్స్—లెటజ్ స్టార్టు బిజినెస్!" అన్నాడు మార్తాండశాస్త్రి.

"అలాగే" అంటూ వెంకన్న తన ఎడం చేతిలోని టార్చిని వెలిగించాడు.

అక్కడ ఒక్కసారి పట్టపగల్లా వెలిగి మళ్ళీ చీకటయి పోయింది. అక్కడున్న అందరికీ కళ్ళు మిరుమిట్లు గొలిపాయి. కాసేపు ఎవ్వరికీ అక్కడ ఏమీ కనిపించలేదు.

"డియర్ ఫ్రెండ్స్! ఇప్పుడు మీరు చూసిన వెలుగు నా ఆటోమెటిక్ టార్చిచేత సృష్టించబడింది. మీకింకో అర

గంటదాకా కళ్ళు సరిగా కనబడవు. తల్చుకుంటే నే నిప్పుడు మిమ్మల్నందర్నీ చంపగలను. కానీ చంపను...." అన్నాడు.

"యూ బ్లడీ .... నీకు కళ్ళు కనబడుతున్నాయా?" అన్నాడు మార్తాండశాస్త్రి కసిగా.

"నాకు కళ్ళజోడుందిగా...." అని నవ్వాడు వెంకన్న "మరోసారి నా జోలికి వచ్చారంటే శాశ్వతంగా గుడ్డి వాళ్ళు కాగలరు. జాగ్రత్తగా వుండండి."

వెంకన్న తన పాంటుజేబులోంచి మినీ కెమెరాతీసి అక్కడున్న మనుషులందర్నీ ఫోటోలుతీసి అక్కణ్నించి బయల్దేరాడు. ఇప్పుడతనికి పద్మావతి గురించి బెంగగా వుంది.

వెంకన్న బంగళాలో అడుగుపెట్టి లోపలకు వెళ్ళేసరికి ఇద్దరు పోలీసు కానిస్టేబుల్సు కనిపించారు.

"ఏమయింది? అన్నాడు వెంకన్న.

"ఎవరో ఫోన్ చేశారు. ఇన్స్పెక్టర్ గారు పైకి వెళ్ళారు" అన్నాడు కానిస్టేబులు. వెంకన్న హడావుడిగా మెట్లు ఎక్కి పరుగువంటి నడకతో తన గదికి వెళ్ళాడు. అతను వెళ్ళేసరికి గదిలోంచి ఇన్స్పెక్టర్ బయటకు వస్తున్నాడు. ఆయన వెనకే ఇద్దరు వస్తాదులున్నారు. వారి వెనుక నలుగురు కానిస్టేబుల్సు....

వెంకన్న తన దృష్టిని ఇంకా లోపలకు సారించాడు. లోపల మంచంమీద పద్మావతీదేవి కూర్చుని వుంది. పక్కనే సీతమ్మ, రాజమ్మ నిలబడి వున్నారు. అక్కడ ఇంకా సూరపరాజు....రామన్న పంతులు....

"ఇన్స్పెక్టర్ —ఏమయింది?" అన్నాడు వెంకన్న

తృప్తిగా నిట్టూర్చి.

ఇన్ స్పెక్టర్ అగి— "మీరేనా వెంకన్నగారు!" అనడిగాడు.

"అవునండి. నేనే వెంకన్నను...."

"మీ ఆడవాళ్ళ వస్తాదుల్ని పడగొట్టి మాకు ఫోన్ చేసే వచ్చి—ఇలాంటి వస్తాదుల్ని పడగొట్టిన ఆడవాళ్ళ చుట్టం మగవాడు ఎలా వుంటాడో చూడాలని కుతూహలమైంది. మీరు మామూలుగానే వున్నారు" అన్నాడు ఇనస్పెక్టర్.

వెంకన్న నవ్వి—"అదిసరే—మీరు అర్జంటుగా తోటలోకి వెడితే పదముగ్గురు మనుషులు దొరుకుతారు. అందరి చేతుల్లోనూ కత్తులున్నాయి. మీరు త్వరగా వెడితే దొరుకుతారు. వాళ్ళు నా ప్రాణాలు తీయబోతూంటే తప్పించుకుని ఇలా వచ్చాను" అన్నాడు.

ఇనస్పెక్టర్ హడావుడిగా కానిస్టేబుల్స్ని ఉసికొల్పాడు.

11

"అసలేం జరిగిందిక్కడ?" అనడిగాడు వెంకన్న.

"అక్కడ పదముగ్గురు. ఇక్కడ ఇద్దరు. మొత్తం పదిహేనుమంది. అమ్మబాబోయ్ - మీరు మనుషులేనా?" అంటూ గుండెలు బాదుకున్నాడు రామన్నపంతులు.

నూరపరాజు కంగారు బాగా ఎక్కువగా వుంది— "ఆ దొరికిన వెధవలంతా దివాణం గురించి ఏం చెబుతారో ఏమో."

"ఆ భయం మీకెందుకండీ—పదహారో దొంగకూడా వుండాలి" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఇంకా పదహారో దొంగకూడా ఒకడున్నాడు

అంటారా?" అన్నాడు రామన్నపంతులు.

"తప్పకుండా వుంటాడు. దివాణంలో దొంగలుకదా- అంత సులభంగా బయటపడరు...." అన్నాడు వెంకన్న.

"అసలిదంతా ఏమిటో నాకు అర్థంకావడంలేదు. ఆ తోటలో ఏముందని అంతమంది గూండా వెధవలక్కడికి చేరారు?" అనడిగింది పద్మావతీదేవి.

"ఈ ప్రశ్నకి సూరపరాజుగారే జవాబు చెప్పాలి" అన్నాడు వెంకన్న.

"జవాబు నాకు తెలియదుకానీ ఊహించగలను...." అన్నాడు సూరపరాజు.

"మీ ఊహ ఏమిటో చెప్పండి" అన్నాడు వెంకన్న నర్మగర్భంగా.

"జమీందారుగారింట్లో ఓ భూగృహం వుంది. దానికి ప్రవేశమార్గం ఒకటి ఇంట్లోనూ మరొకటి ఆ తోటలోనూ వుందని అంటారు. అయితే వాటి రహస్యం బావ సుబ్బారాయుడికి తప్ప ఇంకెవ్వరికీ తెలియదు. ఆ భూగృహంలో తరతరాల ఆభరణాలున్నాయని చెప్పుకుంటారు. వాటి విలువ కోట్లు దాటుతుందంటారు. ఈ మధ్య ఆ వదంతి భవనం దాటి వీధిలోకి వెళ్ళింది. అప్పట్నించీ తోట ప్రమాదకరంగా తయారయింది" అన్నాడు సూరపరాజు.

"అయితే జమీందారుగారు తోటనెలా అలక్ష్యం చేశారు? దాంట్లో ఎవరినో నిత్యం కాపలా వుంచవచ్చునే!" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఆ మార్గాన్నెవరూ కనుక్కోలేరని ఆయనకు నమ్మకం" అన్నాడు సూరపరాజు.

"అలాంటి నమ్మకాలు చాలా ప్రమాదం. నేనాయన నమ్మకాన్ని వమ్ము చేస్తాను. రేపు మనమంతా కలిసి తోట

లోని రహస్యమార్గం తెలుసుకు నేందుకు ప్రయత్నిద్దాం" అన్నాడు వెంకన్న.

సూరపరాజు కళ్ళు మెరిశాయి "అయితే రేపు ఆ పని చూద్దాం. ఇంతకీ మీ రెవరు? డిటెక్టివ్ లా?"

వెంకన్న బాధగా నవ్వి "నా పేరు వెంకన్న. అంతే మీకు చెప్పగలిగింది" అన్నాడు.

సూరపరాజు వెళ్ళిపోగానే వెంకన్న తలుపులు వేసి- "డిటెక్టివ్ వెంకన్న ఇంకా పాప్యులర్ కాలేదు. నా పేరు చెప్పగానే—మీరా అని ఒక్కరు కూడా ఇంత వరకూ అనలేదు!" అన్నాడు.

వెంకన్న ముఖంచూసి పద్మావతి కిలకిలా నవ్వింది. ఆమె అలుసు చూసుకుని సీతమ్మ, రాజమ్మకూడా నవ్వారు. వెంకన్న తన అసిస్టెంట్సువంక సీరియస్ గా చూసి— "నవ్వు బాగానే వుంది. ముందు మనం పరిస్థితిని విచారించాలి. ఒక్కసారి సింహావలోకనం చేద్దాం" అన్నాడు.

సీతమ్మ, రాజమ్మ క్షణాలమీద పెన్సిలు, నోటుబుక్కు తీసుకుని వెంకన్నముందు నిలబడ్డారు.

"ఇంతవరకూ జరిగింది ఇద్దరూ చెప్పండి" అన్నాడు వెంకన్న.

సీతమ్మ, రాజమ్మ—ఇద్దరూ నోట్సు ప్రిపేర్ చేస్తారు వెంకన్న ఏదైనా కేసు పట్టినప్పుడు. ఇద్దరి నోట్సులో ఏమైనా తేడా వుంటే అది వెంకన్న మెదడుకు పదును పెడుతుంది. కానీ ఇద్దరి నోట్సుల్లోనూ తేడా రావడం ఇంతవరకూ జరుగలేదు.

"మనమంతా హనీమూన్ పేరిట ఇక్కడికి వచ్చి మకాం పెట్టాం. వచ్చేసరికి జమీందారు సుబ్బారాయుడు

గారూళ్ళోలేరు. మూడు రాత్రుళ్ళు తోటలోకి వెడితే మార్తాండశాస్త్రి అనే డిటెక్టివ్ అడ్డగించాడు. బెదిరించాడు. అయినా మనం వనవిహారం మానకపోగా దౌర్జన్యానికి దిగి పోలీసులకు ఈ బంగళాలో ప్రవేశం కలిగింది. తోటలో భూగృహానికి మార్గముందనీ అది ఎవరికీ తెలియదనీ నూరపరాజు అంటున్నాడు. నూరపరాజు సుబ్బారాయుడికి బావ అవుతాడు. మనమిక్కడుండడం ఆయనకిష్టంలేదు. తోటలో భూగృహమార్గం తెలుసుకోడం కోసమే కొందరు అక్కడ కృషి చేస్తున్నారని ఆయన అంటాడు. మార్తాండశాస్త్రిని ఆయనే పిలిపించాడని అనుమానం. ఇప్పుడు మనం తెలుసుకోవలసినవి:

తోటలోని దుర్మార్గుల నాయకుడెవరు?

భూగృహ మార్గం తెలిస్తే సుబ్బారాయుడి ప్రాణాలకు ప్రమాదమా?

దివాణంలో సుబ్బారాయుడికి వ్యతిరేకంగా ఏమైనా కుట్ర జరుగుతోందా."

అని ఆగింది సీతమ్మ.

తర్వాత రాజమ్మ తన నోట్సు చదివింది. ఇద్దరూ ఒకే విషయాలు రాశారు.

"ఒక ముఖ్యమైన విషయం మరిచిపోయారు" అంది పద్మావతీదేవి.

వెంకన్న కుతూహలంగా ఆమెవంక చూశాడు.

"మనమిక్కడకు ఎందుకు వచ్చాము?" అంది పద్మావతీదేవి.

"రెండు రోజులు ఓపికపడితే అన్నీ నీకే తెలుస్తాయి" అన్నాడు వెంకన్న.

12

మర్నాడు సూరపరాజు, రామన్నపంతులు, వెంకన్న తోటకు బయల్దేరారు.

"మీరు డిటెక్టివులా?" అన్నాడు సూరపరాజు.

"మీకు తెలిసిన ప్రముఖ డిటెక్టివుల పేర్లు కొన్ని చెప్పండి" అన్నాడు వెంకన్న.

సూరపరాజు చాలా పేర్లు చెప్పాడు. అందులో వెంకన్న పేరు లేదు. అతను నిట్టూర్చి—"నేను డిటెక్టివ్‌ని కానట్లే లెక్క—" అన్నాడు.

ముగ్గురూ తోటంతా తిరిగారు. ఎక్కడా అనుమానాస్పదమైన స్థలం కనబడలేదు.

"సొరంగమార్గం రెండుమూడు చదరపు అడుగులకు మించదు. ఇంత పెద్ద తోటలో దానిగురించి వెతకడం—గడ్డిమేటులో సూదిగురించి వెతకడంలాంటిదే!" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఆ విషయం నాకు తెలుసు. నిన్నరాత్రి మీరే అనవసరంగా ఆశపడ్డారు" అన్నాడు సూరపరాజు.

"ఆశ ఇప్పుడూ పడుతున్నాను. గడ్డిమేటులో సూది వెతకడం నాకు పల్లేరుపై బండినడక వంటిది" అన్నాడు వెంకన్న.

అంతా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ నూతిదాకా వెళ్ళారు.

అది సామాన్యమైన నూయి కాదు. మూడడుగుల వెడల్పు వున్న గుండ్రటి ఇటుకగోడ దాని ప్రాకారం. వెంకన్న లోపలికి తొంగిచూసి "చాలా లోతుందే" అన్నాడు.

"సొరంగమార్గం మాత్రం ఇందులో లేదు, అన్ని పరీక్షలూ అయ్యాయి" అన్నాడు సూరపరాజు. వాళ్ళిద్దరూ అక్కడే నిలబడి వుండగా వెంకన్న ఓసారి నూతిచుట్టూ

ప్రదక్షిణం చేశాడు. ప్రదక్షిణం పూర్తయ్యేసరికి అప్రయత్నంగా ఈలవేశాడతను.

"చాలా హుషారుగా వున్నారు" అన్నాడు సూరపరాజు.

"సొరంగమార్గం దొరికింది" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఏమన్నారూ?" అంటూ అరిచాడు సూరపరాజు.

"సొరంగమార్గం దొరికింది" అన్నాడు వెంకన్న మళ్ళీ.

"ఎక్కడ?"

"ఇప్పుడింకేమీ చెప్పను. ఇంటికి వెళ్ళి ముందు పంచాంగం చూడాలి" అన్నాడు వెంకన్న.

"పంచాంగం ఎందుకు?"

"ఇది సామాన్యమైన భూగృహం కాదు. అందులో కోట్ల విలువచేసే ఆభరణాలున్నాయి. అలాంటిచోట ఎప్పుడుపడితే అప్పుడు అడుగు పెట్టకూడదు. అదీ కాక ఈ విషయాన్ని ముందు జమీందారుగారికి చెప్పాలి!" అన్నాడు వెంకన్న.

"జమీందారుగారెప్పుడొస్తారో ఏమో?" అన్నాడు సూరపరాజు.

"ఎప్పుడొచ్చినా ఇది ఆయన ఇంటి భూగృహం. దీని రహస్యం మరొకళ్ళకు తెలియడం ఆయనకిష్టమవునో కాదో నాకు తెలియదు. ఆయన వచ్చేదాకా ఆగక తప్పదు—" అన్నాడు వెంకన్న.

"మీతో నేను భోజనాలయేక మాట్లాడతాను—" అన్నాడు సూరపరాజు.

13

భోజనాలయేక సూరపరాజు, వెంకన్న ఏకాంతంగా కలిశారు.

"మీతో అబద్ధం చెప్పను. నేను పరమదుర్మార్గుణ్ని" అన్నాడు సూరపరాజు.

"మిమ్మల్ని చూడగానే అనుకున్నానండి" అన్నాడు వెంకన్న.

"వేళాకోళాలొద్దు. మిమ్మల్నిక్కడికెవరు, ఎందుకు రప్పించారో చెప్పండి" అన్నాడు సూరపరాజు.

"మీరడిగారని నేను చెప్పను. చెబుదామన్నా నాకు తెలియదు" అన్నాడు వెంకన్న.

"నేను పరమదుర్మార్గుణ్నాని ముందే చెప్పాను."

"మీరు దుర్మార్గులైతే నేను అవతారపురుషుణ్ని. అది అప్రస్తుతం. నేనిక్కడికెందుకు వచ్చానో ఈ ఉత్తరం చూసి మీరు తెలుసుకోవచ్చు" అంటూ వెంకన్న సూరప రాజుకో ఉత్తరం అందించాడు.

"వెంకన్నగారికి నమస్కారాలు. మీ గొప్పతనం విన్నాను. మా జమీందారు సుబ్బారాయుడుగారు వున్నట్లుండి మాయమయ్యారు. ఈ విషయమై నాకు అనుమానం వుంది. నేనాయన శ్రేయోభిలాషిని. మీగురించి మా దివాను రామన్నపంతులుకు ముందుగా చెప్పి వుంచుతాను. మీరు దివాణంలో దిగండి. మీరు డిటెక్టివు అని ఎవ్వరికీ అను మానం రాకూడదు. ఏదో స్నేహితుడు వచ్చినట్లు రండి. జమీందారు బంగళాలో ఓ భూగృహముంది. అందులోకి రెండు ప్రదేశమార్గాలున్నాయి. ఒకటి దివాణంలోని తోటలో వుంది. మరొకటి బంగళాలో వుంది. ఆ భూగృహ మార్గాల గురించి సుబ్బారాయుడుగారికి తప్ప మరెవ్వరికీ తెలియదు. ఇటీవల ఎవరైనా తెలుసుకుని వారి నందులోనే బంధించారేమోనని అనుమానంగా వుంది. సుబ్బారాయుడిగారి దివాణంలో అంతా దొంగలే? ఈ

విషయాన్ని ఆయన చాలా ఆలస్యంగా తెలుసుకున్నారు. అందుకే అదృశ్యమయ్యారు. మీరు వెంటనే రావాలని కోరుతున్నాను."

క్రింద సంతకం లేదు. ఉత్తరం చివరన దివాణం గురించిన కొన్ని ఇతర వివరాలున్నాయి.

సూరపరాజు వెంటనే రామన్నపంతుల్ని పిల్చుకుని వచ్చాడు. ఉత్తరం చూపించి "ఈ వెంకన్నగారొస్తున్నట్లు నీకు చెప్పిందెవరు?" అనడిగాడు.

"మీ చెల్లెమ్మగారు" అన్నాడు రామన్న పంతులు తడుముకోకుండా.

సూరపరాజుగారి ముఖం వెలవెలబోయింది. రామన్న పంతులు వంక తీవ్రంగా చూసి "నువ్వుకూడా సుబ్బారాయుడు మాయమయ్యాడనుకుంటున్నావా లేక ఊరు వెళ్లాడనుకుంటున్నావా?" అన్నాడు.

"ఈ ఉత్తరం చూసేదాకా నాకే అనుమానమూ లేదండి. చూసేక ఇప్పుడూ...." అని సూరపరాజువంక చూసి గుటకలు మింగుతూ—"అనుమానం లేదండి—" అన్నాడు రామన్నపంతులు.

సూరపరాజు నవ్వి—"నువ్వెళ్ళు!" అన్నాడు.

రామన్న పంతులు వెళ్ళిపోయాక సూరపరాజు వెంకన్నవంక అదోలాచూసి—"ఎవరేమనుకున్నా నిజం నాకు తెలుసు. సుబ్బారాయుడు మాయమయ్యాడు. మాయంచేసింది కూడా నేనే!" అన్నాడు.

వెంకన్న ఉలిక్కిపడి-"ఏమంటున్నారు?" అన్నాడు.

"సుబ్బారాయుడు మేధకుడు. ఈ దివాణాన్నేలుతున్నది నేను, నా చెల్లెమ్మ. అయితే ఇటీవల సుబ్బారాయుడి బుర్ర కాస్త పదునెక్కింది. కారణం తెలియదు.

నా పెత్తనం సాగనివ్వడంలేదు. రెండు మూడుసార్లు హెచ్చరించాను కానీ లొంగలేదు. బాగా తెలివి మీరి పోయాడు. నన్ను బాగా ఎదిరించాడు. వాడు బ్రతికుంటే నా ప్రాణానికే ప్రమాదం. అలాగని చెల్లెమ్మ నుదుటి కుంకుమ తుడిచేయలేను కదా—అందుకని జమిందారీని వాడికే వదిలిపెట్టి—భూగృహంలోని ఆస్తి నా స్వంతం చేసుకుని ఇక్కణ్నించి పోవాలనుకున్నాను. అయితే వాడసలు భూగృహం సంగతే తనకు తెలియదు పొమ్మన్నాడు. అప్పుడు వాణ్ని మాయంచేశాను. యమకింకరుల వంటి నా భటుల మధ్య ఉంచాను. వాడు బాధలన్నీ సహిస్తూ కూడా భూగృహం సంగతి తెలియదనే అంటున్నాడు. తండ్రి వాడికది చెప్పకుండానే పోయాడట—" అన్నాడు సూరపరాజు.

"నీ నేరాలన్నీ బయటపెట్టే కథ నాకు చెప్పి చాలా సాహసం చేశావు—" అన్నాడు వెంకన్న.

"నీచేత భూగృహ మార్గం చెప్పించడానికి ఈ సాహసం చేయాల్సివచ్చింది—" అన్నాడు సూరపరాజు.

"నేను చెప్పకపోతే...."

"నిన్నైతే చంపేస్తాను. పద్మావతి నా చెల్లెలు కాదు కదా—ఆమె నొసటి కుంకుమ గురించి నాకు బెంగలేదు—"

వెంకన్న దిగులుగా సూరపరాజువంక చూసి—"నాకు కాస్త ఆలోచించుకునేందుకు టైమివ్వండి—" అన్నాడు.

"పోలీసులకు ఫోన్ చేసి లాభంలేదు. వాళ్ళంతా నా డబ్బు తింటున్నవాళ్ళే?" అన్నాడు సూరపరాజు.

"మీరూ, నేనూ, పోలీసులూ అంతా తింటున్న డబ్బు ఒకరిదే....అది ప్రజల డబ్బు...." అన్నాడు వెంకన్న.

14

వెంకన్న రామన్న పంతుల్ని కలుసుకుని—"నాకంతా అయోమయంగా వుంది. దివాణం గురించి నాకు మరికొన్ని వివరాలు చెప్పగలరా?" అన్నాడు.

"ఏం దివాణమో—దిక్కు దివాణం లేకుండా వుంది. బక్క ప్రాణిని. నే నేమీ చెప్పలేను—" అన్నాడు రామన్న పంతులు.

"సుబ్బారాయుడిగారి భార్య, సూరపరాజు చెల్లెలు-అయిన ఆమె ఇప్పుడెక్కడుంది? ఆమె కోరికపైనే కదా నేనిక్కడకు వచ్చింది! ఆమెను నేను కలుసుకోవాలి...." అన్నాడు వెంకన్న.

"అన్నగారి చేతిలో కీలుబొమ్మ ఆవిడ. భారత దేశంలో పుట్టడంవల్ల ఎలాగో ధైర్యంచేసి మీకా ఉత్తరం రాసి నట్లుందావిడ. అదే పెద్ద ఆశ్చర్యం—ఆవిడ మీకు దొరకదు. ఈమధ్య అన్నా చెల్లెళ్ళకేదో పేచీవచ్చి నట్లుంది. సూరపరాజుగారు తల్చుకుంటే తప్ప ఆవిణ్ని మీరు కలుసుకోలేరు—" అన్నాడు రామన్న పంతులు.

"మీకు చాలా తెలుసు. మీరు నాకు సహకరించక తప్పదు. లేకపోతే తర్వాత చాలా ప్రమాదంలో పడ తారు—" అన్నాడు వెంకన్న వీలైనంత తీవ్రంగా.

"తెలియడానికేముంది? మీరు రావడానికి పది రోజులకుముందు సుబ్బారాయుడుగారదృశ్యమైపోయారు. ఆ తర్వాత నాలుగు రోజులకు ఆయన భార్య రమాదేవి నాకు మీ రాక గురించీ చేయవలసిన ఏర్పాట్లగురించీ చెప్పారు. ఆ తర్వాత రెండ్రోజులకు ఆవిడ మాయ మయ్యారు. దివాణంలో వాళ్ళూరు కెళ్ళారని చెప్పమని సూరపరాజుగారన్నారు. ఇంతకుమించి నే నేమీ చెప్ప

లేను...."

"ఏమైతేనేం? సొరంగ మార్గం తెలుసుకోగల్గడం నా అదృష్టం—సూరపరాజు నా దారికి వస్తున్నాడు—" అన్నాడు వెంకన్న ఉత్సాహంగా.

"త్వరగా దాని వివరాలు సూరపరాజుగారికి చెప్పేయండి—" అన్నాడు రామన్న పంతులు.

"మీకు తెలుసో తెలియదో కానీ సుబ్బారాయుడుగారు సూరపరాజుకు బందీగా వున్నాడు. భూగృహానికి మార్గం చెప్పమని నానావిధాలుగా హింసలు పెడుతున్నా చెప్పలేదట. అలాంటప్పుడు నేను చెప్పడం మాత్రం న్యాయంగా వుంటుందా మీరే చెప్పండి—అయినా మీ జమిందారుగారిని రక్షించుకోవాల్సిన బాధ్యత మీకు లేదా? సుబ్బారాయుడిగారిని నేను రక్షిస్తానంటే మీరు నాకు సాయపడరా?" అనడిగాడు వెంకన్న.

"జమిందారుగార్ని రక్షించడం నాకూ యిష్టమే! కానీ నేను అసహాయుణ్ని. అయితే మీరు చెప్పిన విషయాలు నన్ను చాలా కలవరపరుస్తున్నాయి. నేనోసారి సూరపరాజుగారితో మాట్లాడతాను-"అన్నాడు రామన్న పంతులు.

"మాట్లాడి చూడండి!" అన్నాడు వెంకన్న.

15

రాత్రి ఎనిమిది గంటలవరకూ ఎదురు చూశాడు సూరపరాజు.

పరివారంతో బయటకు వెళ్ళిన వెంకన్న మళ్ళీ వెనక్కి రాలేదు.

సూరపరాజులో అసహనం పెరిగింది. పారిపోలేదు కదా అన్న అనుమానం కూడా వచ్చింది.

ఆ సమయంలో రామన్న పంతులు అక్కడకు వచ్చాడు.

"ఏమండీ వెంకన్న పారిపోయాడా?" అన్నాడు సూరపరాజు.

"భూగృహం కోట్లాది సంపదకు నిలయం. దాని రహస్యం తెలుసుకున్నవాడు మీకూ నాకూ ఎందుకు చెబుతాడు? మీ చెల్లెలుగారు చాలా తెలివితక్కువగా ప్రవర్తించారు? ఈ వెంకన్న అవులిస్తే పేగులు లెక్కపెట్టేవాడిలాగున్నాడు. ఎప్పుడో భూగృహంలో ప్రవేశిస్తాడు. ఒకవేళ ఇప్పటికే ప్రవేశించాడేమో!" అన్నాడు రామన్న పంతులు.

సూరపరాజు, రామన్న పంతులు వంక తీవ్రంగా చూసి—"నువ్వబద్ధం చెబుతున్నావు. ఆ ఉత్తరం నా చెల్లెమ్మ రాయలేదు. దస్తూరీ కూడా పోల్చిచూశాను. అది దానిదికాదు—" అన్నాడు.

"కానీ సత్తెయ్య నాకు అమ్మగారు చెప్పారనే చెప్పాడే!" అన్నాడు రామన్న పంతులు.

"ఎవరూ—సత్తెయ్య—సరే—నీ అబద్ధాలకేంగానీ ఇంక ఆ సుబ్బారాయుణ్ణి బ్రతకనివ్వను. నా చెల్లెమ్మ కూడా ఒప్పుకుంది. సుబ్బారాయుడుపోతే రెండో పెళ్ళి చేసుకుని హాయిగా ఇంత ఆస్తినీ అనుభవిస్తుంది—" అన్నాడు సూరపరాజు.

"జమిందారుగారిని చంపేస్తావా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు రామన్న పంతులు. స్వరంలో ధ్వనించిన ఆశ్చర్యంకంటె—కళ్ళలో భయం ఎక్కువ కనిపించింది.

"ఆ భూగృహమార్గం చెప్పనని మొండికేశాడు. ఇంకేం చెయ్యను?" అన్నాడు సూరపరాజు.

రామన్న పంతులు దీనంగా సూరపరాజువంక చూసి-
"ఆయన్ను చంపకు. ఆయనకు నిజంగా భూగృహమార్గం
తెలియదు—" అన్నాడు.

"ఆయనకు తెలియకపోతే నీకు తెలుసా?" అన్నాడు
సూరపరాజు.

"నాకూ తెలియదు. చచ్చిపోయిన జమీందారు
సుబ్బారాయుడిగార్కి భూగృహ మార్గం చెప్పలేదు. ఆ
సంగతి నాకు తెలుసు—" అన్నాడు రామన్న పంతులు.

"ఎలా తెలుసు? అది ఆ తండ్రీ కొడుకుల రహస్యం"
అన్నాడు సూరపరాజు.

"జమిందారు చనిపోయినప్పుడు సుబ్బారాయుడిగారి
వయస్సు మూడేళ్ళు—"

"అయితే రహస్యం తనతోనే చావాలనుకున్నాడా
ఆ జమిందారు—"

"అదేంకాదు—సుబ్బారాయుడు చిన్నవాడైతే నమ్మ
కస్తుడి కెవరికైనా దానిగురించి చెప్పివుండేవారాయన.
కానీ ఆయనకు సుబ్బారాయుడు తన కొడుకు కాదన్న
అనుమానం వచ్చింది—"

"అదెలా?"

"ఎలాగో నాకు తెలియదు. కానీ మరణశయ్యమీద
ఉండగా ఆయన అన్నమాటలు నాకింకా గుర్తున్నాయి-"
అన్నాడు రామన్న పంతులు.

"ఏమన్నాడు?"

"భూగృహ రహస్యం నాతోనే అంతమవుతోంది—
జరిగిన మోసం నాకు తెలుసు—అన్నాడాయన—"
అన్నాడు రామన్న పంతులు.

"మోసమేమైనా జరిగిందని నీకూ తెలుసా?"

"తెలియడానికేముంది? చేసిందే నేను. జమిందారుకు బిడ్డపుట్టిన రోజునే నాకూ బిడ్డపుట్టాడు. పిల్లల్ని మార్పించాను. జమిందారు బిడ్డడిని చంపించాను...." అంటూ నవ్వాడు రామన్న పంతులు. అంతలోనే అతడి ముఖం దీనంగా అయిపోయింది—"సుబ్బారాయుడు నా బిడ్డ. చిన్నతనంనుంచీ గారాబంగా పెంచాను. వాడికి పదేళ్ళు వచ్చాక జన్మరహస్యం కూడా చెప్పాను. వాడికి నా తెలివితేటలు రాలేదు. విలాస జీవితాన్ని కోరాడు. అందుకే మీ చెల్లెల్నిచ్చి వాడికి పెళ్ళిచేశాను. నీవంటి వాడి అండ వాడికివుంటే మంచిదని అభిప్రాయపడ్డాను. నా బిడ్డ అమాయకుడు. వాడినేమీ చేయకండి. మన మిద్దరం కలిసి ఆ వెంకన్నను పట్టుకుని నిజం కక్కిద్దాం. భూగృహమార్గం తెలుసుకుందాం. సుబ్బరాయుణ్ని వదిలిపెట్టండి—" అన్నాడు రామన్న పంతులు.

సూరపరాజు ఆశ్చర్యంగా రామన్న పంతులువంక చూసి—"పంతులూ—ముఖం చూసి నువ్వొత్త అమాయకుడివి అనుకున్నాను. అసాధ్యుడివే!" అన్నాడు. ఒక్క క్షణం ఆలోచించి—"ఈ రహస్యం ఇంకెవరికైనా తెలుసా?" అనడిగాడు.

"సత్తెయ్య నా నమ్మినబంటు. జమిందారు బిడ్డను చంపింది వాడే. వాడికీ నాకూ తప్ప ఈ విషయం ఇంకెవ్వరికీ తెలియదు—" అన్నాడు రామన్న పంతులు.

"చివరిదశలో జమీందారుకు రహస్యం తెలిసిపోయింది గదా — అది సత్తెయ్యే ఆయనకు చెప్పాడేమో—" అన్నాడు సూరపరాజు.

"సత్తెయ్య నా నేరంలో భాగస్తుడు. అలాంటి పని చేయడు—నాకూ ఓ అనుమానం వచ్చింది. పనివాణ్ని

చంపడానికి మనసొప్పక సత్తెయ్యా తన దగ్గర పెంచాడేమోనని. అందుకే వాడిగురించి ఆరాతీశాడు. ఆ ఆరాలో వాడికో భార్య వుందనీ వాళ్ళకొక బిడ్డడున్నాడని తెలిసింది. సత్తెయ్య మాత్రం తన పెళ్ళాం తనను వదిలేసిందని చెప్పాడు. వాడు దివాణం వదిలి కూడా ఇంతవరకూ ఎక్కడకూ పోలేదు. అందువల్ల వాణ్ని నేను నమ్మాను—" అన్నాడు రామన్న పంతులు.

"నీ కొడుకు ప్రాణాలమీదికి రావడంతో ఇప్పుడు నువ్వు నిజంచెప్పావు. కానీ నాకు భూగృహ రహస్యం తెలిసేదెట్లా? ఆ బాధ్యత నీకే వదిలిపెడుతున్నాను—" అన్నాడు సూరపరాజు.

"ఇది మనం వెంకన్న ద్వారానే సాధించాలి—" అన్నాడు రామన్న పంతులు.

సరిగ్గా అప్పుడే అక్కడ వెంకన్న ప్రవేశించి— "ఈ దాసుడు మీ ఆజ్ఞకై వేచివున్నాడు —" అన్నాడు.

"మీరా? ఎంత సేపైందిక్కడకు వచ్చి...?" అన్నాడు సూరపరాజు ఆశ్చర్యంగా.

"ఇప్పుడే వచ్చాను. భూగృహ మార్గం మీకు చూపించాలనే నిర్ణయం చేసుకున్నాను...." అన్నాడు వెంకన్న.

"మంచి నిర్ణయం—పద, పోదాం—" అన్నాడు సూరపరాజు.

"పోయేముందో చిన్న మనవి. నేను చెప్పేది ముందు వినండి. తర్వాత మీకింకా మనసుంటే భూగృహానికి వెడదాము—" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఏమిటి మీరు చెప్పబోయేది?" అన్నాడు సూరపరాజు.

"మీకు రామన్న పంతులు కొంత కథ చెప్పాడు. మిగతా కథ నేను చెబుతాను...." అన్నాడు వెంకన్న.

"అదంతా నువ్వు విన్నావా?" అన్నాడు సూరప రాజు సంబోధన మారుస్తూ.

"విన్నాను. కానీ వినకముందే నాకు తెలుసు. సత్తెయ్య నాకు ఉత్తరంలో అన్నీ రాశాడు-" అన్నాడు వెంకన్న.

"నీకుత్తరం రాసింది సత్తెయ్యా?" అన్నాడు సూరప రాజు ఆశ్చర్యంగా.

వెంకన్న డబ్బాలో రాళ్ళు గిలకరించినట్లు నవ్వాడు- "చెప్పేది పూర్తిగా విను. సత్తెయ్యకు దివాణంలో ఉద్యోగం. జమిందారు అతడి ఆరవ ప్రాణం. కానీ జమిందారు అతణ్ని దరిదాపులకు కూడా రానిచ్చేవాడు కాదు. సత్తెయ్యలాంటి నమ్మకస్థుణ్ని దూరంగా వుంచి రామయ్య పంతులులాంటి దుర్మార్గుణ్నే నమ్మేవాడు జమిందారు. రామన్న పంతులు జమీందారు బిడ్డని చంప తలపెట్టినపుడు సత్తెయ్య వణికిపోయాడు. జమిందారు బిడ్డని ఎలాగైనా రక్షించాలనుకున్నాడు. అందుకొక్కటే దారి కనిపించిందతనికి. ఫలితంగా రామన్న పంతులుకు నమ్మినబంటయ్యాడు.

జమిందారు దగ్గర రామన్న పంతులు బిడ్డ పెరుగుతున్నాడు. జమిందారుకు బిడ్డలో రామన్న పోలికలు కనిపించాయి. ఆయన భార్యను అనుమానించాడు. ఆవిడ ఆత్మహత్య చేసుకుంది అవమానంతో. పాము కరిచి పోయిందని అబద్ధమాడారు. జమిందారు జబ్బుపడ్డాడు. దివాణం వ్యవహారాలు రామన్న పంతులు చేతిలోకి

పూర్తిగా వచ్చేశాయి. జమిందారు తన అనుమానాన్ని భార్య దగ్గర అన్నాడు కానీ—రామన్న పంతులు దగ్గర అనలేదు.

జబ్బుపడ్డ జమిందారుకు సత్తెయ్య సేవలు చేసేవాడు. ఆ సమయంలో అతను జమీందారుకు రామన్నపంతులు కథ చెప్పాడు. జమీందారు షాక్ తిన్నాడు. సత్తెయ్య దగ్గర తన బిడ్డ పెరుగుతున్నాడని తెలిసి ఆయన చాలా సంతోషించాడు. సత్తెయ్యలో మోసంలేదని ఆయన తెలుసుకున్నాడు. ఒకసారి రహస్యంగా ఆయన సత్తెయ్య బిడ్డని చూశాడు. వాడిలో తన పోలికలు కనబడ్డాయి.

ఆ బిడ్డను తన బిడ్డగా దివాణంలో ప్రవేశపెడితే— వాడి ప్రాణాలకు రక్షణలేదని ఆయనకు తోచింది. జమీందారీలో తన బిడ్డకు రక్షణ వుండదని తెలిసి ఆయన సత్తెయ్యకు భూగృహమార్గం చెప్పాడు. వాడు పెద్దవాడయ్యాక అందులోని సంపదను ఉపయోగించుకోనిమ్మన్నాడు. అంతవరకూ బయట పెరగనివ్వమన్నాడు— తర్వాత ఆయన జబ్బు ముదిరింది. రామన్న పంతులు ఎంత ప్రయత్నించినా భూగృహం గురించి చెప్పలేదు. చివర్లో ఆగలేక సుబ్బారాయుడు తన కొడుకు కాదని కూడా చెప్పేశాడు. అప్పుడు రామన్నపంతులికి అనుమానం కలిగింది తన రహస్యం ఎలా తెలిసిందని. ఆయన సత్తెయ్యను నిలదీయడమేకాక అతడికి ఆయినవాళ్ళందరి ఇంటా పసిబిడ్డలను మట్టుపెట్టించాలనే స్థితికి వచ్చాడు.

అప్పుడు సత్తెయ్య తన భార్యనూ, జమిందారు కొడుకునూ భూగృహంలోనే దాచాడు. జమిందారు కుటుంబం కోసం సత్తెయ్య చేసిన త్యాగం అపూర్వం. పాతికేళ్ళుగా బయటి ప్రపంచం తెలియకుండా అతడి భార్య భూ

గృహంలో వుండిపోయింది. జమిందారు కొడుకు కోసం సత్తెయ్య తను చదువు నేర్పుకుని భూగృహంలోకి వెళ్ళి రోజూ చదువు చెప్పేవాడు. భూగృహంలో వారికి అన్ని సదుపాయాలూ ఉన్నాయి. కొత్త పుస్తకాలు, వార్తాపత్రికలు అన్నీ వారికి లభ్యమవుతున్నాయి. అతడి ఈ భూగృహ జీవితం గురించి ఎవ్వరికీ తెలియదు. ఎందు కంటే బంగళాలోంచిగానీ, తోటలోంచిగానీ భూగృహా నికి వెళ్ళేదారి అతడికొక్కడికే తెలుసు. పాతికేళ్ళుగా అతడీ రహస్యాన్ని ఎంతో తెలివిగా కాపాడుకుంటూ వస్తున్నాడు.

ఇటీవల సూరపరాజు ఆసక్తి భూగృహంవైపు మళ్ళ గానే సత్తెయ్య భయపడ్డాడు. రామన్న పంతులు జమిందార్ వైభవంతో తృప్తిపడ్డాడు. కానీ సూరప రాజు ధనదాహం గొప్పది. ఈ పరిస్థితుల్లో ఏం చేయాలా అని ఆలోచిస్తూండగా అతడికి నా గురించి తెలిసింది. తను పోలీసుల దగ్గరకు వెళ్ళి ఏం చెప్పినా దాన్ని సూరపరాజు వమ్ము చేయగలడు. సంఘంలో తనకు పలుకు బడిలేదు. కాబట్టి సూరపరాజు, రామన్న పంతుల కథంతా నాకు వ్రాసి—అసలు వారసుడికి తెలివిగా న్యాయం చేకూర్చమని కోరుతూ సత్తెయ్య నాకుత్తరం రాశాడు. నేను వచ్చాను. సత్తెయ్య చెప్పింది మీ విషయంలో నిజమని ఋజువుచేసే మీ మాటలు టేపు అయ్యాయి. జమిందారు అసలు కొడుకును చూడ్డానికి సత్తెయ్యతో కలిసి పోలీసులు భూగృహంలోకి వెళ్ళారు. మీరూ వస్తానంటే తీసుకువెడతా....'' అని ఆగాడు వెంకన్న.

సూరపరాజు, రామన్న పంతులుల ముఖాల్లో కత్తి

వాటుకు నెత్తురుచుక్క లేదు. నిశ్చేష్టులై అలా నిలబడి పోయారు.

"త్వరగా ఆలోచించుకోండి. ఎంతో వ్యవధి లేదు. రేపు నేనిక్కడ వుండను. ఈ రోజుతో నా హనీమూన్ ప్రోగ్రాం ముగుస్తోంది" అన్నాడు వెంకన్న.

అంతలోనే పోలీసులు అక్కడికి వచ్చారు. సూరప రాజుని, రామన్న పంతులుని కస్టడీలోకి తీసుకున్నారు. డిటెక్టివ్ వెంకన్న జేబులోంచి పాకెట్ టేప్ రికార్డర్ తీసి ఇన్స్పెక్టర్ చేతిలో పెట్టాడు.

—: ఐ పో యిం ది :—